

Boschweg

De fotograaf heeft zich vergist, want we zien de Seterse Weg, nu Wehouder Van Dijklaan. De kinderen lopen in de richting Dorst. Wie het zijn heb ik niet kunnen achterhalen. De nog onverharde weg loopt door de Boswachterij Dorst. Toen het hier nog niet was beplant met bomen heette dit de Seterse Hei.

Ik heb geprobeerd om aan de hand van foto's en prentbriefkaarten Dorst te beschrijven vanaf 1894 tot 1955. Maar wat gebeurde er voor die tijd? Daar is maar weinig over bekend. Was het wel zo mooi als in het Dorstse volkslied "De Seterse Hei" bezongen wordt? Mijn voorvaders hebben daar waarschijnlijk toch anders over gedacht.

Uit de overlevering blijkt dat er toen ook de nodige problemen waren en met de veiligheid was het in ieder geval slechter gesteld dan nu.

Als men vroeger naar Oosterhout moest om bijvoorbeeld een pasgeboren kind aan te geven dan werden enkele sterke buurmannen of familieleden uitgenodigd om mee naar Oosterhout te lopen, fietsen waren nog niet. De Seterse Hei moest worden overgestoken en dat was gevaarlijk. Gewapend met een knuppel werd de reis aanvaard. Bij terugkomst dronk het gezelschap zich dan moed in bij het "Bollekeshuis".

Dit was het cafeetje van C. Bol op de hoek van de Lange Dreef en de Hoevestraat. Het was daar eigenlijk ook niet pluis want er was al eens iemand vermoord, maar vooruit...

Waar was men bang voor? Er waren wel degelijk struikrovers en lieden Adriaan van Campen zorgden natuurlijk voor een gevoel van onveiligheid. Maar ook bijgeloof, legendes en mythen droegen ertoe bij om zich midden op de Seterse Hei onbehaaglijk te voelen. Zeker als het wat donker werd leek elke boomstronk wel op een dreigende figuur. Iedereen had op de hei wel eens wat geks meegemaakt of iets vreemds gezien. Als voorbeeld daarvan een legende die door de schrijver Jacques Sinnighe werd opgetekend "De Brandende Scheper Bij Dorst":

Een voerman, die over de mulle zandweg in de heide tussen Breda en Oosterhout reed, verloor onderweg niet ver van Dorst een koffer met geld en kostbaarheden, die achter op zijn kar was gebonden. Niet ver vandaan zwierf een schaapherder met zijn kudde rond. Hij had de koffer zien vallen, ging er snel naar toe en begroef hem ergens in de heide. Toen de voerman in Oosterhout bij een herberg aanlegde, bemerkte hij dat de koffer was verdwenen.

Hij reed terug en daar hij in het heideland alleen de schaapherder had gezien, vroeg hij of deze man wist wat er van de koffer was geworden. De scheper zei dat hij van niets wist en toen de voerman aanhield riep hij ten slotte uit: "Ik mag eeuwig branden als ik die koffer heb gezien:" Op datzelfde ogenblik stond hij in lichterlaaie en brandde als een fakkel.

Vroeger hebben veel mensen in de heide bij Dorst de brandende scheper gezien. Hij vertoonde zich altijd bij het "Brandende Ven", een al lang verdwenen meertje waarvan het water, naar men zei, nooit bevroor.

Waarmee ik maar wil zeggen, je zult zo'n man maar tegenkomen! !